

Burials of the Algonquian, Siouan and Caddoan Tribes west of the Mississippi.

By

David I. Bushnell Jr.

Washington 1927.

Denne Bog, der er udgivet af Smithsonian Institution, Bureau of American Ethnology (Bulletin 83), indeholder en Mængde interessante Oplysninger, af hvilke et kort Uddrag hidsættes.

Algonquian, Siouan og Caddoan Stammerne beherskede engang hele Missouri Dalen og de tilstødende Regioner langt mod Nord og Syd.

På den Tid var de endeløse Prærier, paa hvilke de mange Stammer gjorde Fordring som deres Jagtdistrikter, opfyldte af Millioner af Bøffeloxer, der tiltrak de indfødte Jægere fra Landsbyerne, der laa spredt viden om.

Dette Land er nu en rig Del af De forenede Stater, hvor alene By-Befolkningen langt overgaar hele den paagældende Landsdels Folketal for nogle faa Generationer siden.

De primitive Lejre og Landsbyer, hvor de 3 nævnte Stammer boede, er tidligere blevne beskrevne af den samme Forfatter i „Bulletin 77“, denne Gang skal *Begravelses-Skikkene* skildres.

Ulykkeligvis har kun faa af de Mænd, der har gennemrejst Landet i tidligere Tider, efterladt sig tydelige og nøjagtige Beretninger om de Ceremonier, der dengang blev iagttagne ved Begravelsen af de døde.

Naturforholdene i det Landskab, i hvilket en Stamme levede, om det var gennemskaaret og bjergfuldt, aaben bølgeformig Prærie, træbevokset eller opfyldt med Vandløb og Søer, udøvede den største Indflydelse paa Levemaaden hos vedkommende Folk. Og de samme For-

hold tvang Stammerne til at anvende forskellige Metoder ved Begravelsen af de døde.

Dette fremgaar tydeligt af Osage Stammens stensatte Grave, der er fundne paa mange af Bjergene i Egnen syd for Missouri, af de høje Stilladsbegravelser hos Stammer, der beboede Slettelandet, og af de af Tømmer indhegnede Grave i Sø- og Skovegnene ved Mississipis Udspring.

Algonquian Stammerne.

Algonquian Stammerne var de nordligste af de tre Grupper, hvis Skikke her skal beskrives.

Ganske vist levede Størsteparten af denne Gruppe — den talrigste Sprogstamme i Nordamerika — øst for Mississippi, men Dele af den befolkede store Arealer vest for Floden, og her bevaredes de primitive Skikke og Levemaaden lige indtil Nutiden, lidet paavirkede af Berøringen med Europæerne.

I Løbet af de sidste to Aarhundreder er mange af Algonquian Stammerne flyttede fra deres tidligere Opholdssted, nogle paa Grund af de hvides stadig fremtrængende Kolonier, andre drevne af deres Søgen efter bedre Jagtdistrikter. For to Aarhundreder siden var Egnen om Mississipis Udspring befolket af Dakotastammerne, der dog snart blev jaget mod Syd og Vest af deres haardnakkede Fjender, Ojibway Stammen, der vedblev at fastholde Landet, hvor Jagten var saa rigelig, og hvor Søer og Vandløb fyldte med Fisk, sikrede Føden.

Algonquian Stammerne er følgende: Ojibway eller Sauteux, Cree og Cheyenne, Blackfoot m. fl.

Ojibway,

en af de største indfødte Stammer i Nordamerika, boede, da de for første Gang kom i Forbindelse med de franske Missionærer i det 17. Aarhundrede, langs de skovbevoksede Bredder af Lake Huron og Lake Superior langt borte fra de Steder, hvor Europæerne havde slaet sig ned for hundrede Aar siden. Senere da de havde faaet Ildvaaben af de hvide Handelsmænd, blev de sat i Stand til at angribe Nabo-stammerne med større Held, og de trængte gradvis mod Vest igennem den nuværende Stat Minnesota til Red River Dalen og videre.

I Begyndelsen af forrige Aarhundrede havde Handelsselskabet North-West Co. Stationer i denne Del af Landet. Chefen for en af disse ved Navn Peter Grant var i nogle Aar Leder af Red River Departementet. Han var en omhyggelig Iagttager og nedskrev i 1804 en højst værdifuld Beertning om Skikkene hos Sauteux Stammen. Heraf skal gives et Uddrag.

Det er et ejendommeligt Træk hos Stammen, at man sjældent tilskriver Sygdom nogen naturlig Aarsag, men tværtimod indbilder sig, at en eller anden Person har forhekset vedkommende eller kastet daarlig Medicin paa hans Vej. Naar det er paa det yderste, og Døden synes uundgaaelig, samles Stammens første Mænd med deres Medicinposer, Trommer og Skralder, med hvilke de ledsager Dødsangen for at opmuntre den bortdragende Sjæl paa Rejsen til den næste Verden. Naar Livet er udslukket, holder en Ven af den afdøde en lang Tale til Liget, i hvilken han beder den afdøde fatte Mod og dristigt fort-

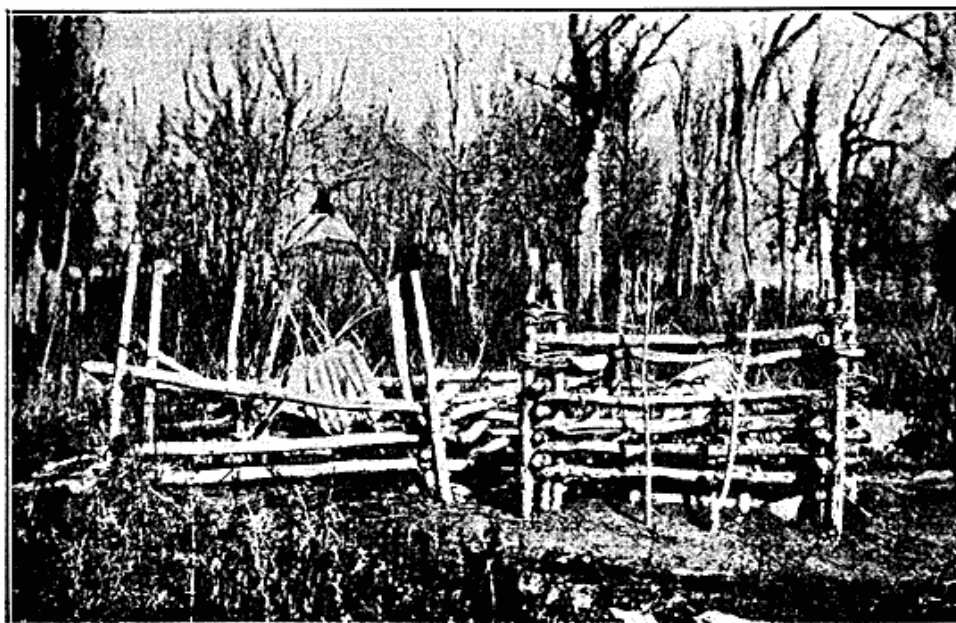

Fig. 1. Indianske Grave.

sætte sin Rejse til den store Slette, idet der udsiges, at alle hans forudgaaede Venner og Slægtninge venter paa ham med Længsel, og at hans efterlevende Venner snart vil følge efter. Liget bliver saa omhyggeligt paaklædt og indsvøbt i nyt Tøj, forsynet med ny Sko og malet med rød Farve paa Fødderne. Det forbliver en Nat i Boligen og bliver næste Dag begravet i Jorden. De nærmeste Slægtninge bærer det til Graven, hvor det indhyles i Birke-Bark, Medicinposen omhyggeligt lagt under Hovedet. Undertiden lægger man nogle Kedler, Bøsser, Økser og forskellige andre Sager ved Liget. Før Graven lukkes, tager de nærmeste Slægtninge en Lok af den døde Haar og pakker den omhyggeligt ind i et Stykke Tøj. Dette fører de bestandigt med sig fra Sted til Sted og bevarer det mange Aar som en Erindring. Dette Pant paa deres Hengivenhed bliver særlig hædret ved deres Fester. Naar Graven er tilkastet, dynger de Træ ovenpaa den og om-

gærder den med Pæle som et Hegn. Ved Hovedet anbringes en Stander, hvori Stammens særlige Mærke indskæres.

Sauteux Stammen anvendte ogsaa „Stilladsbegravelser“ med vajende Flag og med Skalpe af Fjender og andre Trofæer hængende ned fra en høj Stang. Disse Begravelser brugtes ofte ved berømte Høvdingers Død, og Hensigten var navnlig at sikre de bortdragende Sjæle den samme Hæder i den næste Verden, som de havde nydt i denne. Begravelsesceremonierne sluttede ogsaa ofte med en Fest ved Graven. De dyrkede Erindringen om den døde og besøgte ofte Gravstederne over Personer, der var døde for 30 eller 40 Aar siden, og hædrede dem paa forskellig Maade. I selve Sørgetiden sværtede de ofte deres Ansigter, aflagde alle Prydelser, lod Haaret falde uredt ned over Ansigtet, gennemborede Ben og Arme paa en grusom Maade. Kvinderne afskar ved deres Husbonds eller et elsket Barns Død deres Haar fuldstændigt, og begge Køn bar et sort Baand om Vristen. Alle Ejendele undtagen de mest nødvendige blev frivillig bortkastede eller kunde tages af hvem, der vilde.

Sauteux Indianerne troede paa Sjælens Udødelighed og holdt paa, at man ikke skulde frygte Døden, da denne kun var Overgangen til en bedre Tilværelse, hvor de gode altid skulde leve i Glæde. Det var deres Tro, at Sjælen, naar Livet ophørte, straks drog mod Syd til en herlig Egn med udsøgt Jagt og alt, hvad der er nødvendigt for en Mands Lykke, og hvor Kijai Manitou modtog dem ved Bredden af en smuk Flod. Her holder han Rettergang og dømmes Menneskene efter deres Fortjeneste. De onde udleverer han til Machi Manitou, som modtager dem under Jorden i en elendig Hule opfyldt af Slinger, hvor de stakkels Sjæle udstaar enhver Art af Pine, medens de gode befries fra enhver Frygt og nyder alle de Glæder, et Menneske kan ønske sig. Dog maa de, før de naar denne Fredens Havn, begive sig tværs over Floden paa en smal Planke, der tjener som Bro, og bære alle deres onde Gerninger i et Bundt paa Ryggen. Hvis Byrden er for tung, er den ulykkelige Bærer tilbøjelig til at snuble og falde i Floden, hvor den hurtige Strøm river ham med sig til de triste Egne, hvor han maa forblive evigt under den onde Aands Herredømme. Børn eller meget gamle og svagelige Personer antages naturligvis at være ude af Stand til at passere Broen, men hvis deres Opførsel har været god før Døden, fatter Livets Herre Medlidenhed med dem og hjælper dem venligt over.

Man antog, at Sjælene brugte flere Dage om at naa Broen, og de maatte derfor medføre Forraad nok til Rejsen. Naar de ankom til Broen, blev der tilbudt dem udsøgt Føde, men hvis Sjælene modtog denne, blev de sendt til den onde Aand. Alle de Personer, en Kriger

havde dræbt i Kamp, formodedes at følge med som Slaver til den næste Verden. Her levede Mændene med deres Hustruer og Børn; Samfundet var som før Døden for aldrig at forandres.

Ved Bredderne af Mille Lac og der omkring nær Midten af den nuværende Stat Minnesota laa Dakota Indianernes talrige Landsbyer for to hundrede Aar siden. Det er givet, at det var Dakotaerne, som byggede de mange smaa Gravhøje, der nu er fundne i denne Egn, og det er af stor Interesse at vide, at Ojibway — de senere ankomne — anerkender, at Gravene er udført af de tidligere Beboere af Landet,

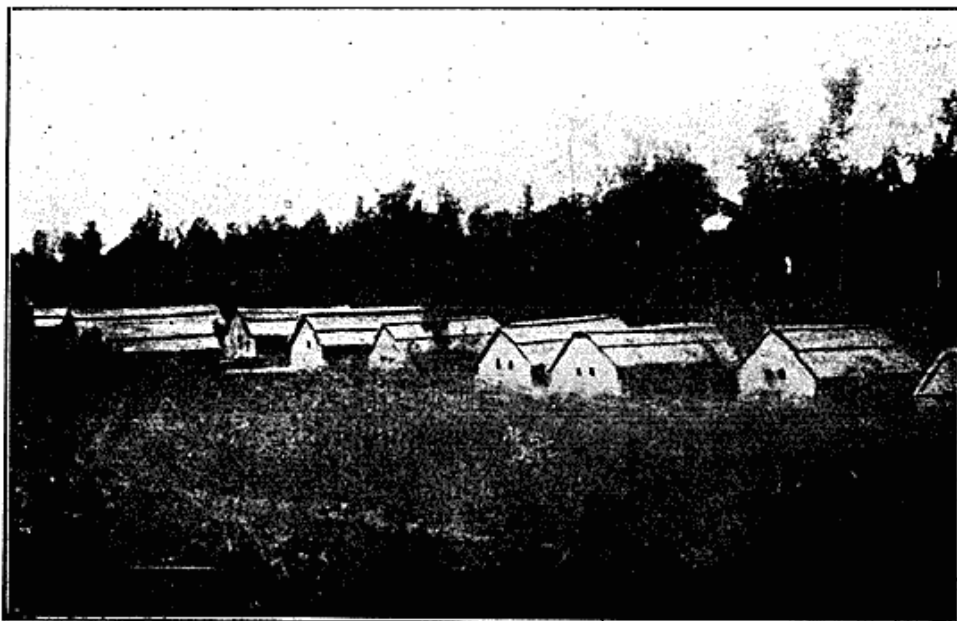

Fig. 2. Ojibway Grave.

som de med Vaabenmagt drev mod Syd og vest for Mississippi. Saa-danne Grave anvendtes ogsaa af de indvandrede til deres egne Døde.

„Stilladsbegravelser“ synes efter det oplyste ogsaa at have været anvendt i Nærheden af Sandy Lake. En rejsende, der for c. 100 Aar siden drog gennem Minnesota Staten, bemærkede i sin Dagbog, at han saa et Antal Kister anbragte paa Pæle i en Højde af omtrent 12 Fod. Indianere, som han udspurgte, erklærede, at denne Begravelsesmaade var almindelig der paa Egnen ved Lake Winnepeg.

(Fortsættes).